

El Teatre

EL MADRIGAL DE LA CUMBRE

En el Teatre Fortuny ha donat tres representacions la notable Companyia de Comèdies que acapdillen els artistes Luisa Rodrigo i Luis Peña. Debutà amb *La Raza* de Linares Rivas, seguí la famosa comèdia de Pérez Lugín *La Casa de la Troya* i s'acomia-dà amb l'estrena d'*El madrigal de la cumbre*, obra recentment estrenada a Madrid per la mateixa Companyia, amb gran èxit, segons resen els programes.

Deixem, doncs, de banda *La Raza* i la *Casa de la Troya*, obres sobradament conegudes del nostre públic i prou comentades per la crítica, i diguem la impressió que ens ha produït la comèdia del senyor Juan José Lorente, i confessem que *El madrigal de la cumbre* és una comèdia escrita amb molta dignitat i bastida amb procediments honrats. En conjunt és una obra força estimable que s'escolta amb gust i se segueix amb interès. El diàleg és sempre d'una gran correcció, malgrat del perill que representava per a caure en la fàcil barroeria l'existència d'uns tipus episòdics una mica desgarbats i vulgars.

Amb tot, si la comèdia s'examina destriant els elements que la integren, hi descobrirem algunes tares que rebaixaran considerablement el seu mèrit. Una de les coses menys discutibles en l'obra de teatre és la trama. Qualsevol autor pot enamorar-se d'una trama absurda, i pot reeixir a bastir una comèdia amb sensació de realitat. No ens passava això amb les obres de Pirandello. Sota la suggestió poderosa de l'autor, arribàvem a creure amb la realitat de conflictes d'una absurditat definitiva.

Juan José Lorente falla en aquest aspecte. La comèdia té una construcció deslligada; hi ha escenes episòdiques que poden allargar un acte, però que tenen el malèvol efecte de deixar lliure la nostra atenció, que difícilment torna a entregar-se a plena voluntat. Manca espontaneïtat en les escenes; l'acció és com a trencada, i en certs passatges dóna la sensació de què uns personatges fugen perquè han d'entrar-ne uns altres o que aquests entren perquè els altres puguin sortir.

Els personatges no són pas d'una gran consistència psicològica. Tot és una mica forçat en ells. Juan Ignacio, home noble i lleial, i que l'autor s'entesta en mantenir com a model de virtut després de cometre la vilesa d'enamorar-se d'una dona en la qual culminen totes les virtuts, tot i sabent que aquest enamorament solament pot portar la destrucció moral de dues vides. Amb tot, tant aquest personatge com el de Guadalupe són personatges que desperten de seguida en l'espectador un eco de profunda simpatia, que fa oblidar llur convencionalisme. Al costat d'aquestes figures centrals hi ha la de Don Moisés, segurament la més ben observada, i una sèrie d'altres tipus episòdics, una mica caricaturitzats tots plegats, o del tot caricatures si ens fixem en Ana, una criada que té el peu al coll als amors, un capellà de pura comèdia, que gaudeix amb el festeig de la parella, que va a les festetes i finalment s'engaturra lamentablement; un germà tarambana i dues senyoretetes cursis i mal educades, d'una contextura moral tan

diferenta a la de Guadalupe, que costa un treball enorme creure que puguin ésser amigues més de dos dies i molt menys que puguin aparèixer barrejades en cap ocasió solemne de la vida.

El diàleg és manté sempre en un to discret: a estones, potser excessivament literari, la qual cosa ens recorda massa que contemplem una farsa.

En definitiva, *El madrigal de la cumbre* no és una comèdia menyspreable, però tampoc té res d'extraordinària. Per el nostre paladar fou una menja molt més saborosa el drama *El solar* del mateix autor, representat l'any passat en el Bartrina.

Luisa Rodrigo s'ha presentat novament al nostre públic, i no ha desdit pas de la excel·lent impressió que ens produí en veure-la per primera volta. Es una actriu de notable distinció, formosa, de gest expressiu i elegant. Té la qualitat sobressortint de saber donar una extraordinària emotivitat a la paraula, filla sense dubte d'una aguda sensibilitat. Així, quan més ens plau és en els moments emotius, i per això la trobarem admirable en *El madrigal de la cumbre*. En canvi, en *La Casa de la Troya* en va semblar afectada, desentonada, amb una declamació que semblava de pura comedianta.

Luis Peña es també un excel·lent actor. Té el gest desinvolt i la dicció claríssima; té facultats adequadíssimes per a la comèdia moderna. Estigué notabilíssim en *La Raza* i en *El madrigal de la cumbre*. Ens va plaure també el senyor Pedro López en el sol de Bascala, el tumultuós estudiant de *La Casa de la Troya*. Senyalem també el treball sempre entonat del senyor Lucio i el de la característica senyora llescas. Els altres, harmonitzen discretament en el conjunt.

El públic, no molt nombrós, com ja és de consuetud en aquesta classe d'espectacles, perquè ja en resta poc, del nostre públic, que tingui encara apetència per les manifestacions artístiques, aplaudí satisfet la labor de la notable Companyia, particularment a la parella que l'acabdilla.

La presentació fou ben acurada.

A. MARTI BAIGES